

SZOMBATI ISTVÁN

Keresem a párom

Carmen

Segítsen valaki, ez az állat megöl! Női hang sikított a Népliget sudár fáí között. Alig voltak páran (mondjuk, negyvenöten), felhő se látszott, csak a Nap szeme mosolygott, ha nem takart az árnyék. Ám, ahogy lenni szokott, az a néhány pár se éppen ott volt, ahol kellett volna. A karórámra néztem, öt lesz négy perc múlva. Rögtön jön Böbe a pénteki edzésről. Ha elmennék a padtól, melyen várni szoktam, biztosan duzzogna, ferde szemmel nézne. Hiába sikított a segélykérő hangja, mindenki süketelt. Miért nem mozdulok, a fületeken ültök? Nézttem az órát, majd riadt őzgidaként ugrottam, emeltem a fejem, remélni mertem, csak lesz egy tökös srác, aki mozdulni fog. Bár gondolom, más se örült volna, ha egy részeg idióta szétveri a fejét.

Mikor újabb segélykiáltás jött, néhány szempár a szemközi padokról utálattal nézett, miért nem lépsz, gyökér, vasból van a lábad? Mint akit magasról letojnak, csorgott rólam a víz. Úgy kezdtem érezni, a pokol ördögei égetik a lelkem. Valahogy, úgy érzem, fel kéne már állni. Talán Böbe szemében is nőhetnék pindurit, ha látná, hogy beszálltam, talán még akkor is, ha szétvernék a képem.

Próbáltam mozdulni. Mint egy ázott veréb, félénken tipegtem. Drága jó istenem, remélem, nem látott negyedünk gyöngyszeme, mert sikerült rájönnöm, kit páhol a férje. Legalább a pulyádra gondoljál, két hét múlva szülök! Ahogy közeledtem, lassult a mozdulat, drága jó istenem, Carmen, a kispestiek gyöngye, roma sráccal kever?

Míg megvolt a putrijuk, a X. kerben, Kriszti volt nálunk a napkeleti tündér. Vele keltem és vele is feküdtem, anyám somolyogva súgta beteges apámnak: észrevetted, Miklós, Robi kanosodik? Ahogy kipattan a szeme, szalad a teraszra, figyelni Krisztinát, kijön-e tornászni sárga bikiniben?

Amikor tehettem, olyan pólót vettem, mint a nagyobb srácok, akik már rendesen túráztak, frankó csajokkal röppentek a nyüzsgő körutakon. Bár még alig serkent, pelyhedzett az állam, mindennap lehúztam az apám mordályával. Mint egy pingált majom, vártam a gombgyárnál egy gesztenyefa mögött. Ha megint a mester fiával jössz, a képetekbe mászok! Nem árt, ha tudjátok, bokszsuliba járok!

Mielőtt lecsengett a műszak, loptam egy szál rózsát a szemközi parkból. Ha valaki meglátott, és rosszallóan nézett, zavartan dűnnyögtem: anyámnak ígértem egy szál piros rózsát, de útközben elszúrtam valamit, megment a zsebpénzem. Aztán, mint a nagyim, ha Krisztus elé térdelt,

SZOMBATI ISTVÁN (1943, Nagyvárad) író, nyomdász. Váradon született és tanult. Érettségi után nyomdászként dolgozott, különböző lapokban közölt. Szerepelt az Ajtók c. prózaantológiában. Önálló kötete A sikoly (Dacia kiadó, 1988). Budapestén él.

imádkozni kezdtem, egyedül gyere, álmaim tündére, szépítsd a lelkemet, próbáld meg átvenni vágyaim bárkáját a szemközti partra!

Azt hiszem, péntek volt, s éppen tizenhárom. Nem vagyok babonás, kéményseprő se jött, macska se szaladt át a szemközti oldalra. A vérvörös rózsza mégis szúrni kezdett. Kriszti két sráccal jött. Hiába köszöntem, levegőnek néztek. Be kellett falnom, láthassa a világ, Tyson tanítványa nyakig, tökéig véres!

Amint tétováztam, lépjek vagy ne lépjek, valaki befogta a szemem. Mikor érezte a hátam bimbóid szúrását, ugrani akartam, de biztos lefületél, mert elkaptad a lábam. Még csak most hallottad, hogy valaki kiáltott? „Legalább hatszázan kóstolgták egymást az eset közelében, azok miért nem léptek?” De hangosan picit merészebb szöveget kezdtem abszolválni: éppen elindultam, mikor beugrottál, hallottam a lépted, muszáj volt benyomnom az apró kéziféket. Ne dumálj mellé, kaptad el a kezem, most már nem kell várnod, itt vagyok melletted. Meddig toporogsz még, míg kijönnek a mentők?

Frici

Nemrég szakítottam azzal a filigrán teniszező lánnyal, akivel egy suliba jártunk. Míg nem jöttünk fel Pestre, egy panelben laktunk, egy klubnál ütöttük, bővöltük a labdát. A szalagavató után, mire felébredtünk, Marából profi lett, járja Európát, de a plátói szerelmünk (fura barátságunk) nem húlt ki teljesen. Parányi túlzással naponta bombázom skype-on, telefonon. Elsőként gratuláltam minden győzelméhez, bár néha már – persze csak magamban – azért is drukoltam, verje ki valaki, hogy itthon is lehessen. Ám ahogy Murphy mondja, ami el akar romlani, az nyilván el is romlik. Egy bágyadt őszi napon, hiába vártam a 2-es terminálon, nem szállt le a gépe. Marika néni mondta, dobjam el a rózsát, mert az édes, filigrán kislánya nem érkezik haza. Olyan szemmel néztem, mint egy sértett bivaly: a tegnapi még úgy mondta... Ramatyul dadogtam, s törölgetni kezdtem izzadó tenyerem. A tegnapi nekem is azt mondta, de ma újabb fülest küldött. Beteg lett? kérdeztem. Semmi baja, Frici, csak jegygyűrűt váltott a régi edzőjével.

Bumm! Sikamlós infója nagyot ütött rajtam. Tagló volt, jatagán? Szédelegni kezdtem. Aztán úgy döntöttem, eltűnök örökre. Hová nyargalsz, Frici, ne menj a Dunának, beviszünk mi Pestre. Valamit makogtam, kösz az ajánlatot, innen mi Marával gyalog szoktunk menni, s kedvünkre csevegünk.

Nem tudom, hogyan s mivel értem Kispest közelébe. Azt se, hogy mit keresek a Bozsik stadionnál, hisz csak addig jártam meccsre, míg főrendező apám nem vett egy zongorát.

A kurva jó életbe! Körbenéztem gyorsan, mert nem nagyon értettem, ki ordibál bennem. Mi a túró történt, megint új fejezet? Kapkodtam a fejem, ki látott, ki hallott, ki néz a vesémben? Tűnés innen gyorsan! Hogy ne lássák zavarom, felszálltam egy buszra, ne sajnáljon senki, hogy gödörbe kerültem.

Na, innen most merre? Menjek a campusba? Hétvégeken üres, olyan, mint a lelkem. Van néhány Deákom, Marára spóroltam, hátha eljön velem. De most már, úgy tűnik, hogy vége, a reményből bukta lett.

Alig léptem párat, valaki kiabált. Nem ember, molinó: a Hősök terén koncert, játékonysági, neked is, barátom, ha ugrálni van kedved! Több nevet írtak rá öklömnyi betűkkel. Akár egy zöld tulok, hiába meresztek, senkit se ismerek. Arra viszont talán mégiscsak jó lehet, hogy elvegyüljek picit, higgyék el rólam is, falom a könnyűket. Ugrálni, csápolni talán én is tudok, s ha találok valakit, aki messze akar látni, a nyakamba emelem!

Charlie nevét mondták az óriás hangszórók. Nem tudom, mit fog énekelni, én csak a Dupla whiskyjét ismerem. Mert nálam a zene, akár csak Maránál, Chopinnel kezdődik. Ahogy sodort az ár, beljebb a tömegbe, frontális koccanás. Zavartan makogtam, szép mosoly kérdezett: kit keresel, Frici? Mint egy légkalapács, beindult a szívem, honnan ismersz... Mara? Mondjál inkább Macát. Maca. A Szépművészetibe indultam Csabával, Charlie lett belőle. A közgázra jártok? Oda jártunk, Frici, amíg nem cserélt le Csabi. Mivel ő se csápol, Bach-koncertre hívtam. Csendéletre vágyom, suttogetta csendesen, nem jönnél el velem Csontváry házához?